

Arrest

**nr. 224 954 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 december 2015 om internationale bescherming. Op 4 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtou origine, geboren te Madatkhel, in het provinciecentrum van Paktika, op 21/03/1984. U bent gehuwd met B. Z. (...). Jullie hebben samen vijf kinderen.

In 2007 richtte u samen met uw vriend en vennoot een bouwbedrijf op, genaamd "HGCC"- Haji Gulakhan Construction Company -, met hoofdzetel in Kaboel. Uw vennoot A. M. (...) zorgde voor het startkapitaal, maar u werd directeur van de firma en zorgde voor de contractadministratie. U ging naar de Amerikanen en toonde uw licentie, waarna de PRT (Provincial Reconstruction Team) u belde wanneer er projecten beschikbaar waren. Uw eerste bouwproject voor de PRT was een project voor de PRT van Paktika in 2008. Anderhalf jaar nadat u voor de PRT begon te werken werd het voor mensen uit uw omgeving duidelijk waar u werkte. Uit veiligheidsoverwegingen verliet u daarom uw dorp en verbleef u voortaan op uw werkplek, in een container op de Phoenix-basis in Paktika. Eind 2009 verliet u de basis in Paktika en verbleef voortaan in de PRT basis van Ghazni, waar u projecten had. Uw schoonbroer bracht heel af en toe uw vrouw en kinderen naar Ghazni zodat u hen kon zien.

Uw laatste werk voor de Amerikanen was een project bij de PRT van Ghazni in 1393, waar u instond voor voedselleveringen aan tolken en Afghaans basispersoneel. Eind 1393 vertrokken de buitenlanders uit de PRT en vielen uw zaken stil. Hierna huurde u samen met een bevriende tolk, S. J. (...), gedurende enkele maanden een kamer in een hotel in Ghazni. 4 maanden voor uw vertrek verdween uw zakenpartner A. M. (...). Het was u niet duidelijk of hij zelf was ondergedoken of hij was ontvoerd door de taliban. S. J. (...) kon met een tolkenvisum naar Amerika emigreren en raadde u aan ook het land te verlaten. U had de laatste jaren te kampen gehad met tuberculose en was reeds verschillende keren naar het buitenland gereisd voor een medische behandeling en voor toeristische doeleinden. U achtte de situatie in Afghanistan te onveilig omdat veel mensen die met de Amerikanen hadden samengewerkt gedood of gevlucht waren. Bovendien had u ook problemen met uw eigen familie in Paktika omwille van uw werk en nadat er geruchten de ronde deden dat u alcohol dronk.

In september van het jaar 2015 verliet u Afghanistan definitief en reisde illegaal naar Iran. Van daaruit reisde u verder via Turkije, Griekenland, Macedonië en enkele onbekende landen om op 06/12/2015 in België aan te komen. U diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 15/12/2015.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: twee internationale paspoorten op uw naam met visa voor Dubai, Pakistan en India, uw taskera, de licentie van uw bouwbedrijf, een certificaat in verband met uw bedrijf, document van de Kabul bank in verband met uw bedrijf, een uittreksel van AISA in verband met uw vergunning, verschillende werkcontracten als onderaannemer (2010), attest van gevangenschap en vrij spraak (jaar 1391), medische documenten in verband met uw tuberculose en behandeling in het buitenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust ((zie CG 1 p.2, p.21, CG 2 p. 1-2, p.10-11), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u ten overstaan van het CGVS verklaarde de laatste jaren voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan, met name van 2009 tot 2015, in de stad Ghazni, provincie Ghazni te hebben gewoond, op of aan de PRT basis (CG 1 p.19- 20, CG 2 p.2-3). U zou er ondermeer de voedselleveringen voor tolken en andere Afghaanse medewerkers hebben verzorgd (CG 1 p.6). Nochtans stelde u ten overstaan van de DVZ initieel nog dat u van geboorte tot vertrek uit Afghanistan steeds in Madatkhel, provincie Paktika, zou hebben gewoond (DVZ verklaring, rubriek 10), wat u ook bij aanvang van uw beide CGVS-gehoren nog herhaalde (CG 1 p.8, CG 2 p. 2). U vermeldde ten overstaan van de DVZ géén andere recente verblijfplaatsen in Afghanistan dan Madatkhel, Paktika (DVZ verklaring, rubriek 10). Ook wanneer u tijdens uw gehoor bij de DVZ gevraagd werd naar uw professionele activiteiten gaf u nergens aan dat u uw werk de laatste jaren voor uw vertrek in de stad Ghazni, provincie Ghazni, zou hebben uitgevoerd. Zelfs ten overstaan van het CGVS verklaarde u pas erg laattijdig en weinig spontaan dat u sinds 2009 in Ghazni verbleef en u reeds lange tijd uit uw dorp vertrokken was (CG 1 p.19, CG 2 p.2). Uw verklaringen omtrent uw laatste verblijfplaats zijn dan ook weinig verhelderend en allerminst spontaan te noemen.

Over uw precieze verblijfplaats in Ghazni zijn uw verklaringen bovendien tegenstrijdig: zo stelt u enerzijds dat u in Ghazni op het terrein van de PRT basis zelf woonde (CG 1 p.20, p.24), om tijdens een tweede gehoor op het CGVS dan weer aan te geven dat u nabij de PRT basis woonde, niet op de basis zelf maar wel naast de basis en zelfs geen toestemming had om überhaupt op de basis te komen (CG 2 p. 2, p.10-11). Dat deze tegenstrijdigheid allerminst een detail betreft mag blijken uit de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), waarin duidelijk beschreven wordt dat er een groot verschil in status en toekomstperspectief is tussen personeel dat op de basis, dan wel off-base, verblijft. Zo verblijven tolken wél op de basis en verkrijgen zij ook vlot Amerikaanse visa, overig Afghaans personeel heeft niet het privilege om op de basis zelf te mogen verblijven – bij ernstige incidenten werden zij zelfs dagenlang geweerd van de basis -, noch verkrijgen zij emigratievisa. Van iemand die daadwerkelijk op of nabij de basis verbleef en er tewerkgesteld was mag dan ook verwachten dat hij consistente verklaringen aflegt over de precieze omstandigheden van zijn verblijf, gezien de grote impact ervan op zijn dagelijks leven én zijn toekomstperspectieven. Dat u hier geen eenduidigere verklaringen over aflegt raakt eens te meer aan de kern van uw asielrelaas, met name uw aanwezigheid in en rond de PRT basis van Ghazni.

Bovendien blijkt uw kennis van recente gebeurtenissen in en rond de PRT van Ghazni - waar u nochtans van 2009 tot uw vertrek uit Afghanistan in september 2015 zou verbleven hebben (CG 1 p.19-20, CG 2 p.2) – ondermaats en zijn uw verklaringen hieromtrent onaannemelijk vaag.

Zo werd u gevraagd naar recente veiligheidsincidenten in en rond de PRT basis van Ghazni, waarop u in algemene en vage termen stelt dat de basis verschillende keren werd aangevallen en de basis een keer per maand met lange afstandsraketten werd beschoten (CG 1 p.21-22). Over een concrete grootschalige talibanaanval in augustus 2013 waar heel wat ruchtbaarheid aan werd gegeven en waarbij doden en gewonden vielen bent u kennelijk niet op de hoogte en kan u geen informatie verstrekken (CG 1 p. 22). Nogmaals gevraagd tijdens het tweede gehoor blijkt u wederom opvallend onwetend omtrent deze ingrijpende gebeurtenis. Meer zelfs, u ontkent dat de taliban een fysieke aanval op de basis had kunnen uitvoeren en kan zich geen incidenten herinneren in 2013, zelfs niet wanneer u geholpen wordt door aan te geven dat het incident zich een maand voor uw eerste vakantie naar Dubai situeerde (CG 2 p.10 -11). U vervalt in algemeenheden en stelt dat er altijd wel iets gebeurde, een uitleg die geenszins afdoende is. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de grootscheepse aanval die in augustus 2013 op de PRT basis van Ghazni werd gepleegd. Voor iemand die beweert pal naast, dan wel op de basis te wonen en voor zijn levensonderhoud en veiligheid volledig afhankelijk zou zijn van contacten met deze basis, is het geheel ongeloofwaardig dat u over dergelijk zwaarwichtig veiligheidsincident geen enkele correcte, doorleefde, gedetailleerde verklaring kan afleggen.

Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat zowel de ISAF troepen als de Taliban over deze aanslag gecommuniceerd hebben, en ook in de dagen na de aanslag de situatie op en rond de basis niet meteen naar de normale gang van zaken hersteld was. Zo blijkt ondermeer dat in de nadagen na de aanslag de Afghaanse basised medewerkers gedurende enige tijd van de basis geweerd werden en dit zichtbare repercussies had voor het dagelijkse leven op de basis. Ook buiten de basis, in de wijk nabij de basis, was er veel schade en raakten meerdere huizen en een school zwaar beschadigd door de gewelddadige gebeurtenissen. Verschillende personen lieten het leven, waaronder burgers maar ook minstens één buitenlandse soldaat. Vele anderen raakten bij de aanslag gewond. Aangezien u beweert dat uw werkzaamheden zich in en rond deze basis geconcentreerd waren en u zelf ook daadwerkelijk op of nabij deze basis woonde, mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn en hier doorleefde en gedetailleerde verklaringen over weet af te leggen, quod non. Zelfs indien u die bewuste dag niet fysiek aanwezig zou zijn geweest op deze locatie (u gaf aan soms voor 1 à 2 dagen elders te hebben verbleven, maar niet langer - CG 2 p. 4), dan nog mag verwacht worden dat u minstens bij uw terugkeer naar de PRT basis van Ghazni zou hebben opgemerkt en/of ingelicht zou zijn over de tragische gebeurtenissen, die zoals aangetoond een belangrijke directe impact hadden op het dagelijkse leven op en rond de basis, ook in de dagen na de aanval.

Uw onwetendheid over deze gebeurtenis wijst er dan ook niet alleen op dat u op de dag van de aanslag niet in Ghazni was, maar ook in de periode (kort) na de aanslag kennelijk niet in Ghazni verbleven heeft. Uw regelmatige reizen naar het buitenland ter wille van de behandeling van uw tuberculose (CG 2 p.4) zouden hier geen verschoning kunnen bieden daar uit de in- en uitreisstempels in uw paspoort valt af te leiden dat u in deze betwiste periode wel degelijk in Afghanistan was en pas een maand later naar Dubai afreisde (CG 2 p.11, stempels paspoort).

Dat u niet op de hoogte blijkt van de zware aanslag op de PRT van Ghazni in augustus 2013 weegt dan ook zwaar op de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Ghazni. U werd tijdens het gehoor met deze bedenkingen geconfronteerd, maar kwam niet verder dan te stellen 'dat er heel veel incidenten gebeurden' (CG 2 p.11-12). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het incident in augustus 2013 een zware aanval betrof die een maand voor uw reis naar Dubai plaatsvond, ontkent u slechts dat dergelijk incident zou hebben plaatsgevonden ("dus zo fysieke aanval op PRT denk ik niet", CG 2 p.12), wat geheel indruist tegen alle beschikbare informatie.

Voorts zijn uw verklaringen over de sluiting van de basis in Ghazni opmerkelijk vaag, inconsistent en moeilijk te verzoenen met de beschikbare informatie. Zo stelt u zelf dat de PRT basis eind 1393 (februari – maart 2015) sloot en de Amerikanen toen vertrokken waren (CG 1 p.23). Tijdens een tweede gehoor op het CGVS verklaarde u nog dat de PRT van Ghazni opgedoekt werd "één tot anderhalve maand" voor uw vertrek uit Afghanistan[(in september 2015], wat betekent dat u de sluiting van de PRT in juli – augustus 2015 situeert (CG 2 p. 2-3). Uw verklaringen zijn bijgevolg onderling al weinig consistent. Bovendien zijn ze ook strijdig met de algemene documentatie. Immers, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt werd de PRT van Ghazni al veel eerder opgedoekt dan de door u genoemde periodes in 2015. Met name vertrok de Poolse PRT-delegatie reeds in december 2013, hoewel u verkeerdelijk aangaf dat zij net als de anderen tot de laatste dag aanwezig waren en pas in 2015 vertrokken samen met de anderen (CG 2 p. 3). In de maanden die volgden op het vertrek van de Polen verlieten ook de Amerikaanse militairen in de loop van 2014 Afghanistan: de ISAF missie, waarvan de PRT's deel uitmaakten, werd eind 2014 immers opgedoekt. Dat u aangeeft dat er nog ongeveer 6 maanden (CG 1 p.23), respectievelijk "één tot anderhalve maand" (CG 2 p.3) voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan in september 2015 activiteit zou geweest zijn op de basis van Ghazni, ligt dan ook niet in lijn met de beschikbare info. De laatste buitenlandse troepen hadden eind 2014 Afghanistan reeds verlaten en uit de beschikbare info blijkt dat het PRT-team van Ghazni eind 2013 al was opgedoekt: de Poolse medewerkers hadden in december 2013 reeds hun afscheidsceremonie, hoewel u verkeerdelijk aangeeft dat de Poolse medewerkers er nog aanwezig waren in 2014 toen Ashraf Ghani de presidentsverkiezingen won (die pas in april 2014 georganiseerd werden). Toen u geconfronteerd werd met de bevinding dat reeds in 2013 de eerste medewerkers de basis zouden verlaten hebben, kon u hier geen overtuigende respons op geven en stelde u slechts: "dat weet ik niet, maar tot 2015, dat was het einde. In 2015 waren er die troepen aanwezig daar" (CG 2 p.3-4). U beweert verder nog dat u ook na uw reis naar Pakistan in mei 2015 nog zaken zou gedaan hebben met de PRT (CG 2 p.8-9), wat evenmin juist kan zijn. Zelfs indien het voor u moeilijk is om bepaalde zaken in de tijd te situeren, mag verwacht worden dat u correct kan aangeven of u na uw laatste buitenlandse reis nog terugkeerde naar Afghanistan omwille van beroepsactiviteiten of niet (CG p.8).

Van iemand wiens verblijfplaats en inkomen volledig afhankelijk was van het voortbestaan van de PRT basis van Ghazni, mogen nauwkeurigere verklaringen verwacht worden met betrekking tot de sluiting van deze basis in relatie tot zijn eigen leven. Uw verklaringen, die zowel incoherent zijn als strijdig met gekende informatie, onderlijnen de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Ghazni én de ongeloofwaardigheid van uw professionele activiteiten aldaar.

Immers, u stelde dat u tot uw vertrek zou gewerkt hebben voor uw bedrijf, HGCC, waarmee u zou hebben ingestaan voor voedselleveringen aan het Afghaanse basispersoneel alsook afgedankte spullen van de basis verkocht op de markt. Echter, in lijn met uw ongeloofwaardige recente herkomst rijzen eveneens twijfels met betrekking tot uw recente professionele activiteiten. Gezien u uw aanwezigheid in en rond de basis niet aannemelijk weet te maken (zie supra), is het eveneens weinig aannemelijk dat u met de basis en zijn personeel handel dreef. Bovendien bevatten uw verklaringen over uw bedrijf opmerkelijke hiaten en discrepanties met de door u voorgelegde bedrijfsdocumenten. Zo beweert u president, directeur te zijn van de firma (CG 1 p. 15, CG 2 p.11), maar kan u niet op coherente, heldere manier verduidelijken hoe de taakverdeling was tussen u en uw zakenpartner : aanvankelijk stelt u dat de licentie op uw naam stond, maar het startkapitaal van uw partner kwam. U zou volgens uw verklaringen de administratie en contracten voor uw rekening genomen hebben (CG 1 p. 15), om nadien aan te geven dat het uw zakenpartner was die officiële contracten toegestuurd kreeg en de boekhouding regelde (CG 1 p. 18). Tijdens uw tweede gehoor minimaliseerde u uw rol vervolgens nog verder, door plots te stellen dat u in de praktijk 'een gewone arbeider was en geen directeur' (CG 2 p.11). Het valt nog op dat u geen redelijke uitleg kan geven bij de naam van de firma die nochtans op uw naam geregistreerd stond. Zo stelt u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dat uw firma "AGCC" heet, om ten overstaan van het CGVS aan te geven dat het bedrijf "Haji Gulakhan Construction Company" heet (CG 1 p. 5). U geeft hierbij als verklaring 'dat AGCC de afkorting is van de naam van uw bedrijf', maar

kan dit vervolgens opmerkelijk genoeg niet verder toelichten, en stelt zelfs dat 'de A in AGCC staat voor Afghanistan' (CG 1 p.21). Het is opmerkelijk dat u de mist in gaat bij het toelichten van de naam van uw eigen firma, die overigens noch uw naam draagt, noch de naam van uw zakenpartner A. M. N. (...) (CG 1 p.17).

Er wordt opgemerkt dat u geen recente documenten aanbrengt die betrekking hebben op uw werkzaamheden van de laatste 5 jaar voor uw definitief vertrek uit Afghanistan. De licentie die u voorlegt werd uitgereikt in 2007 en was slechts 2 jaar geldig (CG 1 p.17). Volgens uw beweringen zou u nadien geen nieuwe licentie meer hebben gehad, naar eigen zeggen "omdat het niet nodig was", omdat u geen directe contracten had maar subcontracten (CG 2 p.9), beweringen waar u overigens niet het minste begin van bewijs van voorlegt (CG 1 p.17). Dergelijke uitleg is eveneens weinig overtuigend daar u zelf al aangeeft in 2013 verschillende maanden te zijn vastgehouden op verdenking van financiële steun aan de taliban (CG 1 p.6), maar u nadien toch nog voor en met de Amerikanen zou hebben gewerkt. Het komt weinig aannemelijk over dat iemand die verdacht wordt van het financieren van terrorisme naderhand zonder enig probleem én zonder licentie opnieuw kan zakendoen met de Amerikanen. U werkzaamheden en uw verblijf in Ghazni zijn geenszins overtuigend aangetoond, al zeker niet voor wat betreft de periode 2013 – 2015.

Voor zover geloofwaardig zou zijn dat u ooit voor buitenlandse troepen werkte als (onder)aannemer (uw recente activiteiten zijn geenszins geloofwaardig gebleken, zie supra), dient benadrukt dat u door bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw recente verblijf en recente activiteiten geen zicht biedt op de werkelijke plaats en omstandigheden waarin u leefde, waardoor u het onmogelijk maakt het risico op vervolging of ernstige schade in uw hoofde adequaat in te schatten. Er dient overigens benadrukt dat u er niet slaagt om een concrete vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen. Zo stelt het CGVS vast dat u Afghanistan pas in september 2015 verliet (CG 1 p.20), ruim na de sluiting van de basis waar u verklaarde gewoond en gewerkt hebben. U stelt dat u de hele tijd in een hotel in Ghazni heeft verbleven en dat er geen werk meer was na het vertrek van de Amerikanen (CG 1 p.16-17, 23-24), zonder noemenswaardige concrete problemen te vermelden (CG 1, p. 24-27). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u sinds 2009 niet meer zou zijn teruggekeerd naar Paktika, waar uw familie en de taliban het op u gemunt zouden hebben, maar u op een eenmalige arrestatie in 2012 na geen énkél concreet probleem heeft gekend (CG 1 p.27-28). Uw beweringen omtrent het verlaten van Paktika in 2009 klemmen overigens met uw latere verklaringen, waaruit blijkt dat u nadien wel degelijk nog naar uw provincie van herkomst zou zijn teruggekeerd om er zaken te regelen en er zich medisch te laten behandelen (CG 2 p.4).

Desondanks beweert u Afghanistan verlaten te hebben 'omdat het voor u onmogelijk zou zijn er te wonen omdat het voor u niet meer veilig was' (CG 1 p.29). U slaagt er echter niet in om in concreto aan te tonen dat uw leven voorafgaand aan uw vertrek daadwerkelijk (nog) enig gevaar liep. Uit de gegevens in uw reispassen blijkt duidelijk dat u ondanks uw recente reizen naar het buitenland ook steeds vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan, wat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan eerder tegenspreekt. Hiermee geconfronteerd komt weinig verder dan stellen dat u naar het buitenland ging omdat uw regio van herkomst onveilig was en u telkens terugkeerde naar Afghanistan 'omdat u er contracten had en moest werken' (CG 2 p.7), wat niet te rijmen valt met de informatie over de sluiting van de PRT basis van Ghazni (zie supra).

Er wordt nog opgemerkt dat u stelde dat hoofdkantoor van bouwbedrijf in Kaboel gevestigd was (CG 1 p.4), u in 2013 nog zou zijn gearresteerd in Kaboel (DVZ vragenlijst 3.2, CG 1 p. 6, p. 25), u in 2015 een biometrisch paspoort aanvraag in Paktika en ophaalde in Kaboel (CG 1 p.5) en u ook zelf al aangaf in Kaboel en Paktika te zijn geweest om administratie in orde te brengen of bij de dokter te gaan (CG 1 p.10, CG 2 p.4), allen elementen die wijzen op recente aanwezigheid in andere regio's dan Ghazni. Voorts gaf u ten overstaan van de DVZ wel aan in uw oude paspoort een visum voor Dubai te hebben gehad, doch vermeldde u destijds niét dat u meermaals naar Dubai reisde én u ook veelvuldig naar Pakistan en India was gereisd in de jaren voorafgaand aan uw komst naar België (DVZ verklaring, rubrieken 24, 26). In de marge hiervan moet nog worden opgemerkt dat u aanvankelijk slechts uw meest recente paspoort overlegde aan de Belgische asiendiensten, uitgereikt kort voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan in 2015, en niet uw oude paspoort waarin talrijke visa blijken vervat te zitten. Ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS blijken uw verklaringen over uw buitenlandse reizen niet overeen te komen met de informatie in uw paspoorten. Gevraagd waarom u dit meest recente paspoort had bekomen (u verkreeg het kort voor uw vertrek uit Afghanistan doch het bevat geen visa waarmee u Afghanistan legaal verliet) stelde u dat uw voorgaande paspoort vervallen was en u om die reden een

nieuwe had aangevraagd (CG 1 p.5). Dergelijke verklaring snijdt echter geen hout. Immers, uw oude paspoort was niet vervallen maar werd integendeel nog verlengd tot 2016. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat u uw meest recente paspoort heeft bekomen met het oog op het bewust pogen achter te houden van uw recente en talrijke reizen naar het buitenland, voorafgaand aan uw komst naar België. Uw verklaringen aangaande deze reizen zijn immers allerminst spontaan en volledig gebleken.

Zij vastgesteld dat u van uw recente werkzaamheden en verblijf in Ghazni bovendien niet het minste begin van bewijs kan voorleggen, waar dit van uw verblijf en werk in Paktika (2007, 2010) wél nog het geval is. Uw uitleg hiervoor is mager en weinig coherent: zo beweert u dat er van uw professionele activiteiten voor de Amerikanen wel contracten werden opgemaakt, dat u ook documenten moest ondertekenen als onderaannemer maar dat u die documenten niet kreeg (CG 1 p.17) en dat ze nog op de PRT basis zouden liggen (CG 1 p.6). Later stelde u dan weer dat de documenten van buitenlanders via elektronische weg werden toegestuurd en uw zakenpartner die ontvangen heeft (CG 1 p.17), maar van deze communicatie legt u niet het minste bewijs voor.

Uw twee internationale paspoorten op uw naam met visa voor Dubai, Pakistan en India en uw taskera, staven uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet betwist wordt. De in- en uitreisstempels in uw paspoort tonen bovendien aan dat u de laatste jaren voor uw komst naar Europa regelmatig in en buiten Afghanistan verbleef, zonder echter zicht te bieden op waar in Afghanistan u dan verbleef. Dat u recent nog in Afghanistan was wordt evenmin door het CGVS betwist.

U legde nog verschillende documenten voor betreffende uw bouwbedrijf, te weten: de licentie van uw bouwbedrijf, een certificaat in verband met uw bedrijf, document van de Kabul bank in verband met uw bedrijf, een uittreksel van AISA in verband met uw vergunning, verschillende werkcontracten als onderaannemer (2010). Gezien geen van deze stukken van recente datum is vermogen zij niet om uw beweringen omtrent uw recente activiteiten te staven. Nochtans hecht het CGVS geen geloof aan uw meest recente werkzaamheden in Ghazni.

Het attest van gevangenschap en vrij spraak (jaar 1391) staft enkel uw verklaringen omtrent uw tijdelijke gevangenschap in Kaboel, dewelke op zich niet ter discussie staat.

De medische documenten in verband met uw tuberculose bevat evenmin informatie omtrent betwistte elementen, waardoor zij niet vermogen een ander licht te werpen op bovenstaande conclusies.

Volledigheidshalve wordt nog benadrukt dat u ook over de verblijfplaatsen van uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u ten overstaan van de DVZ nog nadrukkelijk dat uw echtgenote bij uw vertrek uit Afghanistan bij uw moeder in Madatkhel verbleef (DVZ verklaring rubriek 15a). Ten overstaan van het CGVS geeft u echter aan dat u met uw vrouw en kinderen apart in een eigen huis in Madatkhel woonde, en stelt u dat uw vrouw sinds uw vertrek bij haar eigen familie woont, bij uw schoonvader (CG1 p.10-12), respectievelijk uw schoonbroer (CG 2 p.7). Volgens deze nieuwe versie zou uw echtgenote dus noch voor uw vertrek, noch na uw vertrek bij uw moeder hebben gewoond zoals eerder beweerd. Geconfronteerd met uw verklaring ten overstaan van de DVZ ontkent u louter uw eerdere verklaring (CG 2 p.7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Integendeel, u beweert bovendien dat uw echtgenote momenteel bij haar eigen familie verblijft, meer bepaald bij uw schoonvader, naar waar wie u ook zou bellen om contact te kunnen hebben met uw echtgenote en kinderen (CG 1 p. 11, p.12), hoewel u ten overstaan van DVZ nog verklaarde dat uw schoonvader al 10 jaar geleden overleden is (DVZ verklaring rubriek 15a). Uw verklaringen over de verblijfplaats(en) van uw vrouw zijn bijgevolg eveneens tegenstrijdig en ongeloofwaardig. U schept geen duidelijkheid over waar uw echtgenote en kinderen zouden verblijven, noch in welke omstandigheden zij daar wonen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Ghazni, gelegen in de provincie Ghazni niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt

immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Paktika, noch dat u daar geboren en ooit woonachtig bent geweest, doch wel dat u de laatste jaren voor uw vertrek zou gewoond en gewerkt hebben in Ghazni stad, provincie Ghazni. Het is een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd.07.06.2018 en 18.07.2018 (zie CG 1 p.2, p.21, CG 2 p. 1-2, p.10-11) uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Het CGVS erkent dat u Afghaans staatsburger bent, waarvan u ter staving uw Afghaans paspoort voorlegt. Het CGVS erkent eveneens dat u, ondanks het gegeven dat u de laatste jaren voor uw komst naar België

verschillende keren vanuit Afghanistan naar het buitenland reisde, ook telkens nog naar Afghanistan bent teruggekeerd. Echter, uit bovenstaande is duidelijk gebleken dat u geen duidelijk biedt over waar in Afghanistan en in welke omstandigheden u daar verbleef. Zo werd vastgesteld dat u al van vóór uw eerste gedocumenteerde buitenlandse reis, in september 2013, niet meer in Ghazni was (aanslag op PRT in Ghazni in augustus 2013).

U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan (CG 2 p. 11). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Er werd u aan het einde van uw tweede gehoor gewezen op de twijfels die het CGVS koestert omtrent uw recente herkomst en activiteiten, waarna u niet verder kwam dan aangeven dat er veel incidenten zijn geweest en u nog 5 uur zou nodig hebben om deze allemaal in detail te vertellen. Echter, wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u kennelijk niet op de hoogte bent van het meest zwaarwichtige veiligheidsincident op de PRT basis van Ghazni, komt u niet verder dan aangeven dat 'u niet denkt dat dergelijke aanval heeft plaatsgehad' (CG 2 p.11-12), wat geenszins overtuigt.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in [regio X] heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij enerzijds vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van zijn jarenlange samenwerking met buitenlanders en dat hij anderzijds vreest om opnieuw in detentie te worden genomen door de overheid omdat hij ervan verdacht wordt banden te hebben met de taliban. Hij meent ten slotte de bescherming in zijn land van herkomst niet te kunnen invoeren omdat deze niet in staat is om voor zichzelf te zorgen en heeft bovendien, gelet op de onterechte beschuldiging van samenwerking met de taliban, geen vertrouwen meer in de Afghaanse regering.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster stelt dat in de eerste plaats verzoekers verantwoordelijkheid en plicht is om de gegeven te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept.

Verzoeker meent dat hij ruim voldeed aan zijn medewerkingsplicht. Verweerster heeft nagelaten om de voorgelegd bewijzen op een correcte wijze te onderzoeken.

Waarom heeft ze dit gedaan?

Omdat verzoeker over een paar incidenten die zich voorgedaan heeft in Ghazni niet op de hoogte was.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 22 van zijn eerste gehoor waarin het volgende staat:

Ik heb er geen info over maar er zijn verschillende keren aanvallen geweest bv langs de kant van Khalil Hotak, Kirukala, Ghazni was heen heel onveilige stad.

Verzoeker meent ook dat hij niet afkomstig is van de provincie Ghazni maar van de provincie Paktia.

Verzoeker heeft in zijn provincie, in Kaboel provincie en Ghazni provincie gewerkt. Verzoeker meent dat verweerster zijn dossier beoordeelt heeft als iemand die heel zijn leven in de provincie Ghazni gewerkt en gewoond heeft.

Het is niet zo dat verzoeker helemaal niet op de hoogte was van de aanvallen op de PRT. Verzoeker heeft voorbeelden van meerdere aanvallen op een spontane wijze gegeven.

Het feit dat hij een van die aanvallen niet kende mag geen reden zijn om zijn werk en verblijf in Ghazni in twijfel te trekken.

Verzoeker bracht veel tijd in andere provincies en verweerster weet dit zeer goed.

Verzoeker begrijpt daarom niet waarom verweerster juist omwille van een en 2 incidenten hem verwijt niet meer te werken met het onderzoek.

Verweerster stelt dat verzoeker bij de DVZ gezegd heeft dat hij vanaf zijn geboorte tot vertrek naar Europa in Madatkhel gewoond heeft.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker bij het CGVS stelt dat hij tussen 2009 en 2015 in de provincie Ghazni woonde.

Verzoeker meent dat men een beetje verder moet denken dan wat men ziet of hoort.

*Heeft verzoeker belang om zijn verblijf in Ghazni te verzinnen?
Natuurlijk niet.*

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia waar sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker heeft in Paktia gewerkt voor de buitenlanders en verweerster gelooft dit.

Waarom zou in hij in godsnaam verzinnen dat hij in Ghazni woonde en werkte tussen 2009 en 2015?

Verzoeker kon gewoon zeggen dat hij in de negatieve aandacht gekomen was van Taliban en daarom zijn land ontvluchtte.

Verzoeker kwam zo perfect in aanmerking voor de toekenning van de sub beschermingsstatus en de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker heeft dit niet gedaan en de waarheid verteld over zijn werk en verblijfsplaatsen.

Het feit dat verzoeker bij de DVZ dit verteld heeft en bij de aanvang van beide gehoren bij het CGVS herhaalde dat hij in Madatkhel woonde is een bewijs dat hij de waarheid spreekt.

Verzoeker gezin woont in die provincie en uit de antwoorden van verzoeker bij de DVZ en het CGVS blijkt duidelijk dat hij de vraag zo begrepen heeft.

Verweerster stelt dat verzoeker pas zeer laatstijdig en weinig spontaan vertelde dat hij in Ghazni tussen 2009 en 2015 gewerkt en gewoond heeft.

Verzoeker is niet akkoord met deze foute stelling. Verzoeker heeft dit op pagina 19 van het eerste gehoor en pagina 2 van het 2de gehoor verteld omdat verweerster hem toen over zijn werk vragen stelde.

Op pagina 2 van het 2de gehoor blijkt duidelijk dat verzoeker gezegd heeft dat hij in Paktia woonde. Dus ik heb altijd in mijn plaats van afkomst gewoond, in die regio van Paktia. Toen werkte ik, ik werkte altijd, in het bedrijf. We kregen contracten van de overheid en andere instanties en voerden die projecten uit.

*Waar was u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan?
In Ghazni provincie in Afghanistan.*

Eruit blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid zoals verweerster dat aanhaalt.

*Verweerster verwijst naar pagina 20 en 24 van het 1ste gehoor en pagina 2 en 10 en 11 van het 2de gehoor en ze stelt dat er een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker over zijn verblijfplaats tussen het eerste en het tweede gehoor.
De raadsman van verzoeker heeft deze pagina's gelezen en er staat geen tegenstrijdigheden zoals verweerster dat aanhaalt.*

Verweerster verwijst naar de landeninformatie over de personen die op de basis, dan wel off-base verblijven.

Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster naar deze landeninformatie verwijst. Verzoeker logeerde buiten de basis en hij had contacten met de token.

Deze tolken regelde contracten voor verzoekers in ruil van betaling of geschenken.

Verzoeker begrijpt niet waar hij inconsistente verklaringen afgelegd heeft over deze samenwerking met de buitenlanders.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij over dat een aanval op de basis niet veel kon vertellen.

Verweerster stelt tegelijkertijd dat het feit dat verzoeker voor 1 of 2 dagen afwezig was in deze regio mag geen reden zijn om niet op de hoogte te zijn van dit incident.

Volgens verweerster mag van verzoeker verwacht worden dat hij bij zijn terugkeer ingelicht werd over dit incident.

Verzoeker meent dat verweerster nu echt te ver gaat.

Het was niet het enige incident op de basis dat gegrift moet zijn in de geheugen van verzoeker. Verzoeker meent dat hij meerdere andere voorbeelden gegeven heeft over de aanvallen op deze basis.

Men gaat niet alle aanvallen op de basis in zijn geheugen opslaan. Dit in een land zoals Afghanistan waar elke dag een aanslag plaatsvindt.

Verzoeker meent nogmaals dat hij constant aan het reizen was tussen de provincies EN buitenland voor behandeling en het is niet redelijk hem kwalijk omdat hij over dit incident niet veel kon vertellen.

Verweerster neemt verder verzoeker kwalijk omdat hij geen recente contracten kon voorleggen.

Verzoeker meent dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat hij met de tolken werkte door hun geld te betalen.

Verweerster neemt verder verzoeker kwalijk omdat hij na zijn buitenlandse reizen steeds vrijwillig teruggekeerd was naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat dit element moet in zijn voordeel gebruikt worden en niet tegen hem. Dit is een positieve indicatie dat verzoeker Afghanistan niet verlaten heeft omdat hij verliefd zou zijn op Europa.

Verzoeker is teruggekeerd omdat toen buitenlandse troepen aanwezig waren en de situatie beter was dan nu.

De situatie is erger geworden nadat president Ghani aan de macht kwam. Verzoeker verplaatste zich altijd met de konvoien. Verzoeker verbleef altijd in de stad waar veilig is dan de dorpen.

Verweerster neemt nogmaals verzoeker kwalijk omdat ze denkt dat verzoeker zijn reizen naar buitenland wou achterhouden.

Verzoeker meent dat verweerster zich zeer diep vergist. Verzoeker heeft beide paspoorten voorgelegd.

Hoe kan hij dingen achterhouden als hij zelf beiden paspoorten voorlegt?

Verzoeker heeft een nieuw paspoort bekomen omdat de elektronisch paspoorten net op dat moment ingevoerd was in Afghanistan.

Verweerster heeft al deze elementen op een verkeerde wijze beoordeeld.

De handelingswijze van verweerster is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker.

Verzoeker is getraumatiseerd door het feit dat hij ten onrechte in detentie zal in Khad. Verzoeker heeft nog steeds de vrees om opnieuw het zelfde mee te maken.

Verweerster heeft dit punt helemaal niet onderzocht.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel is gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, over de ‘*sliding scale*’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Vervolgens verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een aantal rapporten van UNHCR, Oxfam, RDC en Amnesty International die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie en waaruit zou blijken dat noch Kaboel, noch Herat veilig zijn voor de burgers.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling en foto's waarop de tolk met wie hij samenwerkte te zien zou zijn neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en oorspronkelijk afkomstig te zijn van Madatkhel, het provinciecentrum van Paktika. Hij zou in 2007 samen met een zakenpartner, A. M., een bouwbedrijf hebben opgericht waarvan de hoofdzetel in Kaboel gevestigd was. Verzoeker verklaart dat hij met zijn licentie naar de Amerikanen ging en zich liet registreren bij het Provincial Reconstruction Team (PRT) in de provincie Paktika. Vervolgens zou verzoeker door het PRT gecontacteerd zijn telkens

er een project was waarvoor zijn bedrijf in aanmerking kwam. Anderhalf jaar nadat hij voor het PRT was beginnen werken zouden de dorpelingen, zijn familieleden en de lokale taliban te weten gekomen zijn dat verzoeker met de Amerikanen omging en zou ook het gerucht verspreid zijn dat verzoeker alcohol dronk. Uit veiligheidsoverwegingen zou verzoeker zijn dorp verlaten hebben en voortaan op zijn werkplek hebben verbleven, in een container op de Phoenix-basis in Paktika. Eind 2009 zou verzoeker naar Ghazni getrokken zijn, waar hij op of nabij de PRT-basis zou hebben verbleven en gewerkt. Verzoeker verklaart dat hij projecten bleef uitvoeren voor de Amerikanen van het PRT van Ghazni tot 2015, het jaar waarin volgens verzoeker de buitenlanders vertrokken en zijn zaken stilvielen. Vervolgens zou verzoeker samen met een bevriende tolk gedurende enkele maanden een kamer in een hotel in Ghazni hebben gehuurd. Zo'n vier maanden voor zijn vertrek zou zijn zakenpartner A. M. verdwenen zijn. Verzoeker verklaart dat hij zich in september 2015 genoodzaakt zag te vluchten omdat hij na het vertrek van de Amerikanen niet meer veilig was omwille van zijn werk en het gerucht in zijn dorp dat hij alcohol dronk.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers verblijf in Ghazni gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn komst naar België en, hieraan gerelateerd, de professionele activiteiten die verzoeker in die periode zou hebben ontplooid als vennoot van een bouwbedrijf.

De Raad benadrukt dat het voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming duidelijk zicht biedt op de plaats(en) waar en de omstandigheden waarin hij gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België heeft verbleven.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker tijdens de administratieve procedure volgende documenten neer: twee internationale paspoorten op zijn naam met visa voor Dubai, Pakistan en India, zijn *taskara*, de licentie van zijn bouwbedrijf, een certificaat in verband met zijn bedrijf, een document van de Kabul Bank in verband met zijn bedrijf, een uittreksel van AISA in verband met zijn vergunning, verschillende werkcontracten als onderaannemer, een attest van gevangenschap en vrijpraak, en medische documenten in verband met zijn longproblemen en behandeling in het buitenland.

Wat betreft verzoekers *taskara* en de twee paspoorten, dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op verzoekers identiteit en nationaliteit, die *in casu* niet worden betwist. Verzoekers *taskara* blijkt te zijn uitgereikt in het provinciecentrum van Paktika in 2013. Hieruit blijkt niet dat verzoeker toen woonde en werkte op of nabij de PRT-basis van Ghazni. Dit blijkt evenmin uit de neergelegde paspoorten. De in- en uitreisstempels in deze paspoorten tonen aan dat verzoeker de laatste jaren voor zijn komst naar Europa regelmatig naar het buitenland is gereisd om telkens weer terug te keren naar Afghanistan. Waar verzoeker in Afghanistan in tussentijd verbleef, kan uit deze documenten niet blijken.

Voorts kunnen geen van de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot zijn bouwbedrijf aantonen dat verzoeker na 2010 nog werkzaamheden heeft uitgeoefend in het kader van projecten van de PRT-basis in Ghazni. Immers, verzoekers licentie en de andere documenten in verband met de vergunning en registratie van verzoekers bedrijf dateren van 2007 en de contracten dateren van 2010. De licentie vermeldt bovendien een geldigheidsduur van één jaar (zie administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 21, map met 'Documenten', nrs. 3 en 5-7). Verzoeker beweert nooit een recentere licentie te hebben gehad omdat het niet nodig was om zijn licentie te verlengen. Hij zou immers geen directe contracten maar altijd sub-contracten hebben gehad (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 9). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze beweringen niet staft aan de hand van enig begin van bewijs, kunnen zij niet overtuigen in het licht van zijn verklaringen dat hij in 2012 of 2013 meerdere maanden werd vastgehouden in Kaboel op verdenking van financiële steun aan de taliban (adm. doss., stuk 24, vragenlijst, vraag nr. 3.1, en stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 6), maar dat hij nadien toch nog tot 2015 voor en met de Amerikanen heeft gewerkt. Zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkt in de bestreden beslissing, is het niet aannemelijk dat iemand die verdacht wordt van het financieren van terrorisme naderhand zonder enig probleem en zonder licentie opnieuw kan zakendoen met de Amerikanen. Verzoeker biedt dienaangaande geen verklaring of aannemelijke uitleg in zijn verzoekschrift. Verzoeker kon op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verder geen coherente uitleg bieden voor het ontbreken van recentere contracten. Enerzijds verklaarde hij dat de contracten met betrekking tot het laatste project waarbij hij betrokken was zich bij het PRT bevonden en dus niet in zijn bezit zijn (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk

onderhoud van 7 juni 2018, p. 6). Anderzijds verklaarde verzoeker dat de contracten met de Amerikanen omwille van veiligheidsredenen in elektronische versie werden doorgestuurd naar zijn zakenpartner A. M., hetgeen impliceert dat verzoeker ze niet onder ogen kreeg (*ibid.*, p. 17). Die laatste verklaring is bovendien in strijd met verzoekers verklaring dat hij als directeur verantwoordelijk was voor de administratie en de contracten moest tekenen (*ibid.*, p. 17). Waar verzoeker er in het tweede middel van zijn verzoekschrift op wijst dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij met de tolken werkte door hen geld te betalen, werpt hij geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de tolken van het PRT de connectie waren waardoor zijn bedrijf op de hoogte werd gehouden van nieuwe projecten en daarvoor kon solliciteren. Uit niets blijkt dat deze tolken in de plaats traden van de Amerikanen bij het sluiten van de contracten die hieruit voor verzoekers bedrijf voortvloeiden (*ibid.*, p. 17-18).

Het attest van gevangenschap en vrij spraak staat slechts verzoekers verklaringen omtrent zijn tijdelijke gevangenschap in Kaboel, wat op zich niet ter discussie staat.

De medische documenten bevatten evenmin informatie aangaande verzoekers verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog bewijzen voor van zijn tewerkstelling, alsook foto's waarop de tolk met wie hij samenwerkte te zien zou zijn. De documenten betreffende verzoekers tewerkstelling zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en worden dan ook niet in overweging genomen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de enige tekst in Latijns schrift, die kan worden teruggevonden in de hoofding van een van de documenten, luidt: "WAGHAZ CARS SELLER", waardoor de vraag kan worden gesteld of dit document wel betrekking heeft op verzoekers bouwbedrijf. De neergelegde foto's bevatten dan weer geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de identiteit van de erop afgebeelde personen, de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. Deze foto's kunnen dan ook niet aantonen dat verzoeker gedurende de laatste jaren voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 werkzaam was in de provincie Ghazni en er gedurende deze hele periode hoofdzakelijk heeft verbleven.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde stukken, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij van 2009 tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 daadwerkelijk in de provincie Ghazni gewoond en gewerkt heeft.

Vooreerst blijkt verzoeker niet van meet af aan een duidelijk zicht te hebben geboden op zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zoals van hem nochtans mocht worden verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn wat dit betreft pertinent en vinden steun in het administratief dossier:

"In casu werd vastgesteld dat u ten overstaan van het CGVS verklaarde de laatste jaren voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan, met name van 2009 tot 2015, in de (...) provincie Ghazni te hebben gewoond, op of aan de PRT basis (CG 1 p.19- 20, CG 2 p.2-3). U zou er ondermeer de voedselleveringen voor tolken en andere Afghaanse medewerkers hebben verzorgd (CG 1 p.6). Nochtans stelde u ten overstaan van de DVZ initieel nog dat u van geboorte tot vertrek uit Afghanistan steeds in Madatkhel, provincie Paktika, zou hebben gewoond (DVZ verklaring, rubriek 10), wat u ook bij aanvang van uw beide CGVS-gehoren nog herhaalde (CG 1 p.8, CG 2 p. 2). U vermeldde ten overstaan van de DVZ géén andere recente verblijfplaatsen in Afghanistan dan Madatkhel, Paktika (DVZ verklaring, rubriek 10). Ook wanneer u tijdens uw gehoor bij de DVZ gevraagd werd naar uw professionele activiteiten gaf u nergens aan dat u uw werk de laatste jaren voor uw vertrek in de (...) provincie Ghazni, zou hebben uitgevoerd. Zelfs ten overstaan van het CGVS verklaarde u pas erg laatsttijdig en weinig spontaan dat u sinds 2009 in Ghazni verbleef en u reeds lange tijd uit uw dorp vertrokken was (CG 1 p.19, CG 2 p.2). Uw verklaringen omtrent uw laatste verblijfplaats zijn dan ook weinig verhelderend en allerminst spontaan te noemen."

Door in het tweede middel te betogen dat hij geen belang had om zijn verblijf in Ghazni tussen 2009 en 2015 te verzinnen, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij omtrent dit verblijf niets heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het ook op het CGVS aanvankelijk niet spontaan heeft aangehaald, niettegenstaande hij gevraagd werd naar zijn verblijfssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. Verzoeker betwist dat hij zijn verblijf in Ghazni laattijdig en weinig spontaan heeft vermeld en wijst erop dat hij dit deed toen hem vragen werden gesteld over zijn werk. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS pas aangaf dat Ghazni zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan was en hij reeds lang voor zijn voorgehouden vertrek zijn dorp verlaten had toen hem vragen werden gesteld over zijn reisweg. Voordien was hij nochtans reeds uitvoerig ondervraagd over zijn werk én had hij bevestigd zijn hele leven in het provinciecentrum van Paktika te hebben gewoond (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 8 en 13-19). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte verzoeker maar melding van zijn verblijf in Ghazni toen hij gevraagd werd waar hij zich de laatste twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan bevond en, opnieuw, nadat hij eerder had verklaard altijd in zijn plaats van afkomst in Paktika te hebben gewoond (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 2). Dat verzoeker de waarheid zou hebben gesproken over het feit dat hij in Madatkhel heeft gewoond, zoals hij betoogt, doet niets af aan de verwachting dat hij spontaan aangeeft dat hij de laatste jaren voor zijn komst naar België in Ghazni woonde. De Raad volgt verzoeker niet waar deze in het tweede middel opwerpt dat uit zijn verklaringen bij de DVZ en op het CGVS duidelijk blijkt dat hij de vragen over zijn verblijfssituatie begrepen heeft als vragen over de verblijfssituatie van zijn gezin. Dit is een loutere bewering die bovendien in het licht van de duidelijke vraagstelling geen steek houdt.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Over uw precieze verblijfplaats in Ghazni zijn uw verklaringen bovendien tegenstrijdig: zo stelt u enerzijds dat u in Ghazni óp het terrein van de PRT basis zelf woonde (CG 1 p.20, p.24), om tijdens een tweede gehoor op het CGVS dan weer aan te geven dat u nabij de PRT basis woonde, niet op de basis zelf maar wel naast de basis en zelfs geen toestemming had om überhaupt op de basis te komen (CG 2 p. 2, p.10-11). Dat deze tegenstrijdigheid allerm minst een detail betreft mag blijken uit de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), waarin duidelijk beschreven wordt dat er een groot verschil in status en toekomstperspectief is tussen personeel dat óp de basis, dan wel off-base, verblijft. Zo verblijven tolken wél op de basis en verkrijgen zij ook vlot Amerikaanse visa, overig Afghaans personeel heeft niet het privilege om op de basis zelf te mogen verblijven – bij ernstige incidenten werden zij zelfs dagenlang geweerd van de basis -, noch verkrijgen zij emigratievisa. Van iemand die daadwerkelijk op of nabij de basis verbleef en er tewerkgesteld was mag dan ook verwachten dat hij consistente verklaringen aflegt over de precieze omstandigheden van zijn verblijf, gezien de grote impact ervan op zijn dagelijks leven én zijn toekomstperspectieven. Dat u hier geen eenduidigere verklaringen over aflegt raakt eens te meer aan de kern van uw asielrelaas, met name uw aanwezigheid in en rond de PRT basis van Ghazni.”

Door in het tweede middel van het verzoekschrift zonder meer te ontkennen dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn precieze verblijfplaats in Ghazni, doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker aangeeft niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal in dit verband verwijst naar landeninformatie over personen die op de basis, dan wel ‘off-base’ verblijven, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat uit deze informatie blijkt dat er een groot verschil is in status en toekomstperspectief tussen beide personeelscategorieën, zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt over de precieze omstandigheden van zijn verblijf. Verzoeker geeft in het tweede middel verder aan dat hij buiten de basis verbleef en contact had met de tolken, die voor hem contracten regelden in ruil voor geld of geschenken. Hij stelt niet te begrijpen waar hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over deze samenwerking met de buitenlanders. Verzoekers verklaringen over de manier waarop hij met de tolken van de PRT-basis werkte, staan evenwel los van zijn verklaringen over zijn precieze verblijfplaats in Ghazni, met name op dan wel nabij het terrein van de PRT-basis. Die laatste verklaringen kunnen gelet op hogere pertinente vaststellingen allerm minst eenduidig worden genoemd. Door thans aan te geven dat hij “buiten” de basis verbleef, biedt verzoeker geen verklaring of verschoning voor zijn eerder afgelegde, hiermee strijdige verklaring dat hij in Ghazni op het terrein van de PRT-basis zelf woonde.

Vervolgens blijkt verzoeker niet op de hoogte te zijn van een zware aanslag op de PRT-basis van Ghazni die volgens objectieve informatie in het administratief dossier in augustus 2013 heeft plaatsgevonden. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo werd u gevraagd naar recente veiligheidsincidenten in en rond de PRT basis van Ghazni, waarop u in algemene en vage termen stelt dat de basis verschillende keren werd aangevallen en de basis een keer per maand met lange afstandsraketten werd beschoten (CG 1 p.21-22). Over een concrete grootschalige talibanaanval in augustus 2013 waar heel wat ruchtbaarheid aan werd gegeven en waarbij doden en gewonden vielen bent u kennelijk niet op de hoogte en kan u geen informatie verstrekken (CG 1 p. 22). Nogmaals gevraagd tijdens het tweede gehoor blijkt u wederom opvallend onwetend omtrent deze ingrijpende gebeurtenis. Meer zelfs, u ontkent dat de taliban een fysieke aanval op de basis had kunnen uitvoeren en kan zich geen incidenten herinneren in 2013, zelfs niet wanneer u geholpen wordt door aan te geven dat het incident zich een maand voor uw eerste vakantie naar Dubai situeerde (CG 2 p.10 -11). U vervalt in algemeenheden en stelt dat er altijd wel iets gebeurde, een uitleg die geenszins afdoende is. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de grootscheepse aanval die in augustus 2013 op de PRT basis van Ghazni werd gepleegd. Voor iemand die beweert pal naast, dan wel op de basis te wonen en voor zijn levensonderhoud en veiligheid volledig afhankelijk zou zijn van contacten met deze basis, is het geheel ongeloofwaardig dat u over dergelijk zwaarwichtig veiligheidsincident geen enkele correcte, doorleefde, gedetailleerde verklaring kan afleggen.

Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat zowel de ISAF troepen als de Taliban over deze aanslag gecommuniceerd hebben, en ook in de dagen na de aanslag de situatie op en rond de basis niet meteen naar de normale gang van zaken hersteld was. Zo blijkt ondermeer dat in de nadagen na de aanslag de Afghaanse basised medewerkers gedurende enige tijd van de basis geweerd werden en dit zichtbare repercussies had voor het dagelijkse leven op de basis. Ook buiten de basis, in de wijk nabij de basis, was er veel schade en raakten meerdere huizen en een school zwaar beschadigd door de gewelddadige gebeurtenissen. Verschillende personen lieten het leven, waaronder burgers maar ook minstens één buitenlandse soldaat. Vele anderen raakten bij de aanslag gewond. Aangezien u beweert dat uw werkzaamheden zich in en rond deze basis geconcentreerd waren en u zelf ook daadwerkelijk op of nabij deze basis woonde, mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn en hier doorleefde en gedetailleerde verklaringen over weet af te leggen, quod non. Zélf indien u die bewuste dag niet fysiek aanwezig zou zijn geweest op deze locatie (u gaf aan soms voor 1 à 2 dagen elders te hebben verbleven, maar niet langer - CG 2 p. 4), dan nog mag verwacht worden dat u minstens bij uw terugkeer naar de PRT basis van Ghazni zou hebben opgemerkt en/of ingelicht zou zijn over de tragische gebeurtenissen, die zoals aangetoond een belangrijke directe impact hadden op het dagelijkse leven op en rond de basis, ook in de dagen na de aanval.

Uw onwetendheid over deze gebeurtenis wijst er dan ook niet alleen op dat u op de dag van de aanslag niet in Ghazni was, maar ook in de periode (kort) na de aanslag kennelijk niet in Ghazni verbleven heeft. Uw regelmatige reizen naar het buitenland ter wille van de behandeling van uw tuberculose (CG 2 p.4) zouden hier geen verschoning kunnen bieden daar uit de in- en uitreisstempels in uw paspoort valt af te leiden dat u in deze betwiste periode wel degelijk in Afghanistan was en pas een maand later naar Dubai afreisde (CG 2 p.11, stempels paspoort).

Dat u niet op de hoogte blijkt van de zware aanslag op de PRT van Ghazni in augustus 2013 weegt dan ook zwaar op de geloofwaardigheid van uw recent verblijf in Ghazni. U werd tijdens het gehoor met deze bedenkingen geconfronteerd, maar kwam niet verder dan te stellen ‘dat er heel veel incidenten gebeurden’ (CG 2 p.11-12). Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat het incident in augustus 2013 een zware aanval betrof die een maand voor uw reis naar Dubai plaatsvond, ontkent u slechts dat dergelijk incident zou hebben plaatsgevonden (“dus zo fysieke aanval op PRT denk ik niet”, CG 2 p.12), wat geheel indruist tegen alle beschikbare informatie.”

Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat hij op spontane wijze voorbeelden van meerdere aanvallen heeft gegeven maar verwijst slechts naar de vage verklaringen die hij desbetreffend tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Deze vage verklaringen wegen niet op tegen de vaststelling dat verzoeker in het geheel geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen weet af te leggen over een specifiek ernstig veiligheidsincident dat niemand die op dat moment enigszins betrokken was bij de PRT-basis van Ghazni kan zijn ontgaan. Waar verzoeker meent dat hem niet redelijkerwijze kwalijk kan worden genomen dat hij over dit specifieke incident niet veel kon vertellen, aangezien hij constant aan het reizen was tussen provincies en meermaals naar het buitenland ging voor medische behandeling, dient hij te worden gewezen op de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, die door hem niet worden weerlegd of ontkracht:

“Zélf indien u die bewuste dag niet fysiek aanwezig zou zijn geweest op deze locatie (u gaf aan soms voor 1 à 2 dagen elders te hebben verbleven, maar niet langer - CG 2 p. 4), dan nog mag verwacht worden dat u minstens bij uw terugkeer naar de PRT basis van Ghazni zou hebben opgemerkt en/of

ingelicht zou zijn over de tragische gebeurtenissen, die zoals aangetoond een belangrijke directe impact hadden op het dagelijkse leven op en rond de basis, ook in de dagen na de aanval.

Uw onwetendheid over deze gebeurtenis wijst er dan ook niet alleen op dat u op de dag van de aanslag niet in Ghazni was, maar ook in de periode (kort) na de aanslag kennelijk niet in Ghazni verbleven heeft. Uw regelmatige reizen naar het buitenland ter wille van de behandeling van uw tuberculose (CG 2 p.4) zouden hier geen verschoning kunnen bieden daar uit de in- en uitreisstempels in uw paspoort valt af te leiden dat u in deze betwiste periode wel degelijk in Afghanistan was en pas een maand later naar Dubai afreisde (CG 2 p.11, stempels paspoort)."

Voorts blijken verzoekers verklaringen over de sluiting van de PRT-basis in Ghazni niet te stroken met de informatie die daarover werd opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de PRT-basis in Ghazni één tot anderhalve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan werd opgedoekt (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 3). Rekening houdend met zijn verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in september 2015 uit Afghanistan vertrokken is (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 20), impliceert dit dat verzoeker de sluiting van deze basis in juli of augustus 2015 situeert. Nog volgens verzoeker werd in het jaar dat Ashraf Ghani de presidentsverkiezingen won (i.e. 2014, zoals blijkt uit het EASO COI Report "Afghanistan: Security Situation" van december 2017, p. 22, aanwezig in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) aangekondigd dat de basis zou sluiten en zijn alle buitenlandse troepen die daar aanwezig waren, Polen en Amerikanen, er vertrokken in 2015. Verzoeker verklaarde dat zijn laatste project in opdracht van de basis liep tot het moment waarop de Amerikanen de basis verlieten en dat hij daarna ook is vertrokken omdat er geen werk meer was (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 2-3, en stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 23-24). Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat in 2012 al voorbereidingen werden getroffen voor de sluiting van de PRT's in Afghanistan, dat de Poolse troepen de basis in Ghazni halverwege 2013 verlieten en dat de Amerikanen volgden in de loop van 2014. De ISAF-missie waar de PRT's deel van uit maakten, werd eind 2014 opgedoekt (adm. doss., stuk 22, map met 'Landeninformatie', informatie over sluiting PRT en terugtrekking Polen/Amerikanen uit Ghazni en Afghanistan). In die omstandigheden houdt verzoekers verklaring dat het PRT van Ghazni in 2015 nog operationeel was en dat er nog projecten liepen die hij mee zou hebben uitgevoerd (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 8) geen steek.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gedurende de laatste jaren voorafgaand aan zijn komst naar België daadwerkelijk verbleven heeft op of nabij de PRT-basis in Ghazni. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de professionele activiteiten die verzoeker in die periode ten behoeve van de basis beweert te hebben ontplooid. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen over zijn bedrijf opvallende hiaten en discrepanties met de door hem voorgelegde bedrijfsdocumenten, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo beweert u president, directeur te zijn van de firma (CG 1 p. 15, CG 2 p.11), maar kan u niet op coherente, heldere manier verduidelijken hoe de taakverdeling was tussen u en uw zakenpartner : aanvankelijk stelt u dat de licentie op uw naam stond, maar het startkapitaal van uw partner kwam. U zou volgens uw verklaringen de administratie en contracten voor uw rekening genomen hebben (CG 1 p. 15), om nadien aan te geven dat het uw zakenpartner was die officiële contracten toegestuurd kreeg en de boekhouding regelde (CG 1 p. 18). Tijdens uw tweede gehoor minimaliseerde u uw rol vervolgens nog verder, door plots te stellen dat u in de praktijk 'een gewone arbeider was en geen directeur' (CG 2 p.11). Het valt nog op dat u geen redelijke uitleg kan geven bij de naam van de firma die nochtans op uw naam geregistreerd stond. Zo stelt u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dat uw firma "AGCC" heet, om ten overstaan van het CGVS aan te geven dat het bedrijf "Haji Gulakhan Construction Company" heet (CG 1 p. 5). U geeft hierbij als verklaring 'dat AGCC de afkorting is van de naam van uw bedrijf', maar kan dit vervolgens opmerkelijk genoeg niet verder toelichten, en stelt zelfs dat 'de A in AGCC staat voor Afghanistan' (CG 1 p.21). Het is opmerkelijk dat u de mist in gaat bij het toelichten van de naam van uw eigen firma, die overigens noch uw naam draagt, noch de naam van uw zakenpartner A. M. N. (...) (CG 1 p.17)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Aan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar Europa meermaals Afghanistan verlaten heeft om er nadien vrijwillig naar terug te keren, zoals blijkt uit de

stempels in een van verzoekers paspoorten en ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt. Verzoekers uitleg in het tweede middel van het verzoekschrift dat hij telkens terugkeerde omdat er toen buitenlandse troepen aanwezig waren en de situatie er beter was dan nu strookt niet met zijn eerdere verklaring dat hij net omwille van de onveilige situatie in zijn regio van herkomst naar het buitenland ging maar telkens terugkeerde omdat hij er contracten had en moest werken (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juli 2018, p. 7). Bovendien blijkt uit de in- en uitreisstempels in zijn paspoort dat hij ook na het vertrek van de buitenlandse troepen eind 2014 nog meermaals naar het buitenland is gereisd. Zo blijkt verzoeker in maart 2015 naar de Verenigde Arabische Emiraten en zowel in april als mei 2015 naar Pakistan te zijn gereisd. Verzoeker blijkt Pakistan telkens te zijn binnen- en buitengekomen via de grensovergang in Torkham (adm. doss., stuk 21, map met 'Documenten', nr. 2, paspoort 2013, p. 14, 16, 30 en 32). Nog daargelaten de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan, doet het gegeven dat verzoeker in die periode Afghanistan meermaals heeft verlaten om er telkens vrijwillig naar terug te keren afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering Afghanistan enkele maanden later te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de problemen op grond waarvan hij internationale bescherming vraagt begonnen zijn in de periode rond zijn vertrek naar Ghazni eind 2009 en dat hij Afghanistan uiteindelijk verlaten heeft omdat hij zich na het vertrek van de Amerikanen niet meer veilig voelde en niet meer terug kon naar zijn dorp en familie (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 24 en 29, en stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag nr. 3.5).

Wat betreft de informatie betreffende verzoekers bezoeken aan het buitenland, dient nog te worden gewezen op de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Voorts gaf u ten overstaan van de DVZ wel aan in uw oude paspoort een visum voor Dubai te hebben gehad, doch vermeldde u destijds niét dat u meermaals naar Dubai reisde én u ook veelvuldig naar Pakistan en India was gereisd in de jaren voorafgaand aan uw komst naar België (DVZ verklaring, rubrieken 24, 26). In de marge hiervan moet nog worden opgemerkt dat u aanvankelijk slechts uw meest recente paspoort overlegde aan de Belgische asiëdiensten, uitgereikt kort voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan in 2015, en niet uw oude paspoort waarin talrijke visa blijken vervat te zitten. Ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS blijken uw verklaringen over uw buitenlandse reizen niet overeen te komen met de informatie in uw paspoorten. Gevraagd waarom u dit meest recente paspoort had bekomen (u verkreeg het kort voor uw vertrek uit Afghanistan doch het bevat geen visa waarmee u Afghanistan legaal verliet) stelde u dat uw voorgaande paspoort vervallen was en u om die reden een nieuwe had aangevraagd (CG 1 p.5). Dergelijke verklaring snijdt echter geen hout. Immers, uw oude paspoort was niet vervallen maar werd integendeel nog verlengd tot 2016. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat u uw meest recente paspoort heeft bekomen met het oog op het bewust pogen achter te houden van uw recente en talrijke reizen naar het buitenland, voorafgaand aan uw komst naar België. Uw verklaringen aangaande deze reizen zijn immers allerminst spontaan en volledig gebleken."

Door er in het tweede middel op te wijzen dat hij beide paspoorten heeft voorgelegd, verklaart verzoeker niet waarom hij over zijn reizen naar Pakistan en India aanvankelijk niets heeft vermeld en daarover verklaringen heeft afgelegd die niet geheel overeenkomen met de informatie die blijkt uit zijn oude paspoort. Verzoeker verklaart evenmin waarom hij in 2015 een nieuw paspoort moest aanvragen indien de geldigheidsduur van zijn oude paspoort nog tot 2016 werd verlengd. Verzoekers uitleg dat hij toen een nieuw paspoort heeft bekomen omdat de elektronische paspoorten net op dat moment werden ingevoerd in Afghanistan strookt niet met zijn eerdere verklaring dat zijn oude paspoort niet meer geldig was en dat hij geen andere keuze had dan een nieuw paspoort aan te vragen (adm. doss., stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, p. 5). De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas nog verder.

De Raad merkt nog op dat waar in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Paktika, noch dat hij daar geboren is en ooit gewoond heeft, het verzoekschrift aanleiding geeft om ook dit aspect van zijn relaas in twijfel te trekken. Immers wordt in het verzoekschrift bij herhaling melding gemaakt van de provincie Paktia in plaats van de provincie Paktika. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat Paktia een andere provincie is die boven de provincie Paktika gelegen is (adm. doss., stuk 22, map met 'Landeninformatie', EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan: Security Situation – Update" van mei 2018, p. 19). Tevens stelt de Raad vast dat het door verzoeker neergelegde paspoort dat werd uitgereikt in 2013 Paktia vermeldt als verzoekers geboorteplaats, daar waar verzoeker volgens het neergelegde paspoort dat werd uitgereikt in 2015 geboren is in Paktika (adm. doss., stuk 21, map met 'Documenten', nr. 2). De vaststelling dat verzoekers "officiële" documenten elkaar tegenspreken wat betreft zijn herkomstregio in Afghanistan duidt op de bijzonder relatieve bewijswaarde van deze documenten.

De Raad volgt verzoeker niet in zoverre hij in het tweede middel voorhoudt dat een vermeend trauma dat hij opgelopen zou hebben tijdens zijn detentie in Kaboel de vastgestelde incoherenties en lacunes kan verklaren. Verzoeker legt immers geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft verzoeker noch zijn advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen over zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België naar behoren te beantwoorden. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of hoe het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond recent afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, dat onlosmakelijk verbonden is met de omstandigheden waarin hij voorhoudt in Ghazni te hebben verbleven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN